

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku B. N. i M. K.

przy uczestnictwie K. H., B. J. i M. R.

o stwierdzenie nabycia spadku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 października 2010 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania K. H. od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 września 2009 r., sygn. akt II Ca (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w W. w sprawie z wniosku B. N. i M. K. przy udziale K. H., B. J. i M. R. o stwierdzenie nabycia spadku postanowieniem z 15 września 2009 r. oddalił apelację uczestniczki K. H. od postanowienia Sądu Rejonowego z 12 marca 2008 r.

Uczestniczka postępowania K. H. powyższe orzeczenie zaskarżyła w całości i wniosła o jego uchylenie oraz uchylenie poprzedzającego go postanowienia wstępnego Sądu Rejonowego z 12 marca 2008 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem prawnym wnoszonym przez stronę poza tokiem instancji, którego celem jest kontrola legalności prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji. Skarga kasacyjna jest też kwalifikowanym pismem procesowym, o podwyższonych w stosunku do innych pism wymaganiach formalnych. Według art.

398⁴ k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części, 2) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, 3) wnioski o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany. Oprócz tych wymagań skarga kasacyjna powinna zawierać wnioski o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie, a nadto powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a w sprawach o prawa majątkowe powinna zawierać również oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia.

Artykuł 398⁴ k.p.c. w zakresie, w którym wskazuje na obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia należy odczytywać w związku z art. 398³ § 1 k.p.c., w myśl którego skargę kasacyjną strona może oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub na podstawie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Skarga kasacyjna, która nie spełnia wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c., w szczególności, nie zawiera przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia podlega odrzuceniu przez sąd drugiej instancji (art. 398⁶ § 2 k.p.c.), a w wypadku jej nie odrzucenia, przez Sąd Najwyższy (art. 398⁶ § 3 2 k.p.c.).

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że wymóg przytoczenia podstaw kasacyjnych zostaje spełniony, gdy podniesione w skardze kasacyjnej zarzuty zostały skonkretyzowane przez odniesienie ich do wyraźnie określonych przepisów prawa, które w ocenie skarżącego zostały naruszone. Obowiązkiem skarżącego jest wskazanie, poza naruszonymi przepisami, także sposobu ich naruszenia (błędna wykładnia lub niewłaściwe zastosowanie), zaś w wypadku zarzutów naruszenia przepisów postępowania także wykazanie, że uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (zob. np. wyrok SN z 5 czerwca 1998 r., III CKN 534/97, nie publ.; wyrok SN z 6 sierpnia 1998 r., I CKN 335/98, nie publ.; wyrok SN z 29 czerwca 2004 r., II CK 367/03, nie publ.; wyrok SN z 29 marca 2006 r., IV CSK 165/05, nie publ.). W konsekwencji przyjmuje się, że niewskazanie naruszonego przepisu, sposobu jego naruszenia oraz, w wypadku przepisów postępowania, wpływu naruszenia na wynik sprawy jest równoznaczne z brakiem powołania podstawy kasacyjnej (postanowienie SN z 31 października 2005 r., IV CK 385/05, nie publ.). Z punktu widzenia poprawności przytoczenia podstaw kasacyjnych nie bez znaczenia jest również to, że podstawę skargi kasacyjnej stanowią jedynie te przepisy, które w

tej podstawie, a nie w dowolnym miejscu wywodów jej uzasadnienia, zostały wskazane (wyrok SN z 16 czerwca 2000 r., IV CKN 58/00, nie publ.). Inaczej rzecz ujmując, przytoczenie w uzasadnieniu skargi kasacyjnej np. przepisów prawa procesowego, nie oznacza, że skarga kasacyjna została oparta na drugiej podstawie kasacyjnej (zob. wyrok SN z 23 stycznia 2002 r., II CKN 576/99, nie publ.).

W niniejszej sprawie uczestniczka postępowania nie sprostowała obowiązkowi przytoczenia podstaw kasacyjnych. W tym zakresie ograniczyła się do gołosłownego stwierdzenia, że: „kasację opiera na naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie oraz naruszeniu przepisów postępowania, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy”. Skarżąca nie wskazała natomiast jakichkolwiek przepisów prawa materialnego, czy też prawa procesowego cywilnego nie mówiąc już o wskazaniu sposobu ich naruszenia, zaś w wypadku przepisów prawa procesowego o wykazaniu, że uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Wprawdzie pełnomocnik skarżącej zarządzeniem sędziego z 22 lutego 2010 r. został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej m.in. przez wyraźne przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, co też uczynił w piśmie procesowym z 16 marca 2010 r. to jednak należy wskazać, że po pierwsze, tego typu braki nie podlegają uzupełnieniu przez Sąd drugiej instancji, bowiem zgodnie z art. 398⁶ § 2 k.p.c. skarga kasacyjna nie zawierająca przytoczenia podstaw kasacyjnych podlega odrzuceniu *ad limine*, po drugie uzupełnienie tych braków nastąpiło już po terminie do wniesienia skargi kasacyjnej, a zatem już z tego względu uzupełnienie skargi nie może zostać uznane za skuteczne. Jak trafnie wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z 11 stycznia 2006 r., III CZ 104/05, (nie publ.): „Strona, która wniosła skargę kasacyjną dotkniętą brakami w zakresie elementów konstrukcyjnych, może skutecznie uzupełnić wspomniane braki, jeżeli uczyni to nie tylko przed upływem terminu z art. 398⁵ § 1 k.p.c., lecz także przed wydaniem przez sąd drugiej instancji postanowienia o odrzuceniu skargi nieodpowiadającej wymaganiom określonym w art. 398⁴ § 1 k.p.c.” (zob. też, postanowienie SN z 5 stycznia 2006 r., I PZ 25/05, OSNP 2007, Nr 1-2, poz. 14; wyrok SN z 19 kwietnia 2000 r., II CKN 272/00, (nie publ.).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. orzekł jak na wstępie,